

Warszawa, 26 października 2021 r.

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 1323/21/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X w kwestii dotyczącej niekwalifikowania sprowadzanego przez firmę z Unii Europejskiej asortymentu w postaci wyświetlaczy LCD, stanowiących części serwisowe do telefonów komórkowych jako sprzętu elektrycznego i elektronicznego – uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 31 sierpnia 2021 r. (data wpływu – 03 września 2021 r.) X, zwana dalej Stroną, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej, w kwestii dotyczącej niekwalifikowania sprowadzanego przez firmę z Unii Europejskiej asortymentu w postaci wyświetlaczy LCD, stanowiących części serwisowe do telefonów komórkowych jako sprzętu elektrycznego i elektronicznego zgodnie z przepisami ustawy z 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893), zwanej dalej ustawą o sprzęcie.

Pismem znak: OS-WP-II.310.12.2021.KK z 09 września 2021 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 ustawy Prawo przedsiębiorców, do usunięcia braków w złożonym wniosku poprzez przedstawienie oddzielnie od stanu faktycznego własnego stanowiska w sprawie, w wyczerpujący sposób. Strona złożyła uzupełnienie wniosku pismem z 20 września 2021 r. (data wpływu – 23 września 2021 r.).

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„Firma X zajmuje się sprzedażą wysyłkową części elektronicznych służących do naprawy urządzeń GSM. Są one sprowadzane m.in. od dystrybutorów w Europie. Towary o których mowa to tylko i wyłącznie części /podzespoły – wyświetlacze LCD do telefonów komórkowych, które nie są same w sobie sprzętem tylko jednym z elementów telefonów komórkowych. Są one sprzedawane za pośrednictwem naszej strony Y do serwisów w Polsce, które to zajmują się usługą naprawy.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„(...) Towar jaki wprowadzamy na rynek polski to części serwisowe do telefonów komórkowych Samsung, iPhone (wyświetlacze LCD), ten komponent nie działa samodzielnie jako sprzęt lecz jest częścią telefonu, wymienianą po uszkodzeniu mechanicznym.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego sprawy, przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893) w odniesieniu do opisanych we wniosku Strony wyświetlaczy LCD.

Zgodnie z art. 4 pkt 13 ustawy o sprzęcie przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.

W myśl art. 4 pkt 20 za wprowadzającego sprzęt rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim – z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

W przypadku wprowadzania przez podmiot do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podlega on pod obowiązki wskazane w ustawie o sprzęcie, w tym wynikający z art. 20 ust. 1 oraz 21 ust. 1 ww. ustawy obowiązek osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów zbierania, odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz wynikający z art. 15 ust. 1 obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W przypadku niewywiązania się z ww. obowiązków, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do naliczenia i uiszczenia opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, zgodnie z art. 72 ust. 2, art. 73 oraz art. 15 ust.3 ustawy o sprzęcie.

Odnosząc się do powyższego, zdaniem Organu wskazane we wniosku wyświetlacze LCD nie stanowią sprzętu elektrycznego i elektronicznego, o którym mowa w ustawie o sprzęcie.

Sprzętem elektrycznym i elektronicznym w rozumieniu ustawy o sprzęcie jest urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych oraz mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych i zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nie przekraczającym 1000V dla prądu przemiennego oraz 1500V dla prądu stałego, zaliczone do grup sprzętu określonych w załączniku nr 1 do ustawy. Podejmując się więc próby określenia, czy dany produkt jest sprzętem

elektrycznym i elektronicznym, szczególnie istotne jest określenie, czy produkt ten jest urządzeniem. Na podstawie opracowanego przez Komisję Europejską dokumentu dotyczącego najczęściej zadawanych pytań związanych z dyrektywą 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego należy wyciągnąć wniosek, iż za sprzęt można uznać tylko urządzenie stanowiące pewną całość, tzn. produkt finalny. Przyjęło się nim określać urządzenia lub jednostki (części składowe) urządzeń, które mają bezpośrednią funkcję, posiadają własną obudowę oraz - w stosownych przypadkach - gniazda i połączenia przeznaczone dla użytkownika końcowego. Bezpośrednią funkcję definiuje się jako funkcję podzespołu lub produktu finalnego, umożliwiającą jego planowe wykorzystanie, zgodnie z instrukcją obsługi załączoną przez producenta dla końcowego użytkownika. Funkcja ta może być dostępna bez dodatkowych złożonych operacji technicznych, poza prostymi operacjami, które może wykonać każda osoba.

Powyższe znajduje potwierdzenie również w dokumencie: „Najczęściej zadawane pytania na temat dyrektywy 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)”, gdzie w pkt. 3.6 wskazano: „Części składowe obejmują przedmioty, które po instalacji umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie EEE. Części składowe wypuszczane do obrotu w celu wykorzystania ich do produkcji i/bądź naprawy EEE nie są objęte zakresem Dyrektywy, chyba że mogą one funkcjonować niezależnie od tych EEE. Niemniej jednak, zestaw do samodzielnego montażu składający się z części składowych, które po zamontowaniu tworzą EEE, uznawany jest za EEE na etapie jego sprzedaży jako zestawu do samodzielnego montażu (przykład: zdalnie kierowany elektroniczny helikopter sprzedawany jako zestaw do samodzielnego montażu.”

W ściśle przedstawionym przez Stronę stanie faktycznym wyłącznie części składowe urządzenia nie są sprzętem ponieważ nie pełnią bezpośrednio funkcji, takie jak np. wyświetlacze LCD, które ze względu na swoją budowę i użyteczność nie są produktem finalnym. Nie podlegają więc przepisom ustawy o sprzęcie, a ich wprowadzanie na rynek nie będzie wiązało się z obowiązkami określonymi w przepisach ustawy o sprzęcie. Wyświetlacze LCD sprowadzane do kraju jako części zamienne do urządzeń nie są więc sprzętem elektrycznym i elektronicznym w rozumieniu przepisów ustawy o sprzęcie.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.

Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.